

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 89/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. A., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 10. decembra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 61 Cb 206/2006 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. júna 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 43 Cob 81/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2010 doručená sťažnosť M. A. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom

Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) z 10. decembra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 61 Cb 206/2006 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 12. júna 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 43 Cob 81/09.

Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti poukazuje na nesprávny postup okresného súdu, ktorý žalobcovi voči sťažovateľovi priznal nárok vo výške 213 434,20 Sk s prísl. pričom *„táto suma mala predstavovať primeranú cenu za plnenie, ktoré poskytol žalobca žalovanému“*, a to za vykonanie stavebných prác *„na akcii Výstavba garáží pre M. A.“*. Sťažovateľ namieta, že hoci bola medzi ním a žalobcom zmluvne dojednaná cena diela, okresný súd *„nevysvetliteľne vychádzal pri určení nároku žalobcu z ceny primeranej. Objednávateľ je pritom povinný zaplatiť primeranú cenu v zmysle ustanovenia § 634 ods. 1 OZ len v prípade, ak nie je výška ceny dohodnutá zmluvou alebo ustanovená osobitnými predpismi. Nakoľko medzi účastníkmi bola cena dohodnutá, nie je možné pri stanovení nároku žalobcu vychádzať z ceny primeranej. ... Napriek vyššie uvedenému súd vychádzal z ceny 843 870,50 Sk s DPH určenej znalkyňou.“*

Sťažovateľ tiež namieta kvalitu súdnoznaleckého posudku, na základe ktorého ustálil okresný súd výšku nároku žalobcu, pričom posudku vyčíta okrem iného skutočnosť, že *„súdna znalkyňa sa odvoláva na nemožnosť posúdiť stav krovu pre odstup času 3 roky ... neakceptuje dohodnuté ceny medzi účastníkmi sporu uvedené na faktúre navrhovateľa aj na rozpočte dodanom odporcom, priznáva práce urobené odporcom navrhovateľovi, ...“*.

Všeobecným súdom sťažovateľ vyčíta, že uvedený znalecký posudok *„brali ako plnohodnotný a riadili sa ním“*.

Sťažovateľ okresnému súdu vyčíta aj nevykonanie ním navrhovaného dôkazu výsluchu svedka a spochybňuje tiež rozhodnutie o trovách konania.

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 61 Cb 206/2006-3637 z 10. decembra 2008 podal sťažovateľ včas odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom sp. zn. 43 Cob 81/09 z 12. júna 2009 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti potvrdil.

Sťažovateľ uviedol, že 20. júla 2010 podal na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý však poverený prokurátor Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) odložil „z dôvodu uplynutia jednoročnej lehoty na podanie mimoriadneho dovolania“, o čom bol sťažovateľ vyrozumiený listom doručeným jeho právnomu zástupcovi 27. septembra 2010.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd, ako aj krajský súd *„neposudzovali porušenie zákona § 633 ods. 1 OZ navrhovateľom, ale ospravedlňovali protizákonné konanie žalobcu, čím hrubo porušili právo žalovaného“*.

V závere sťažovateľ uvádza, že postupom *„oboch súdov bol porušený zákon a došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, čím boli porušené práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie a na súdnu ochranu“*, a navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia *„preskúmal a v prípade, že zistí porušenie zákona zrušil rozhodnutia súdov a prikázal, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil, obnovil stav pred porušením základného práva alebo slobody podľa § 56 písm. d) Zákona o ústavnom súde“*.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Z obsahu sťažnosti a listinných dôkazov k nej pripojených ústavný súd zistil, že okresný súd vo veci sťažovateľa meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 61 Cb 206/2006-3637 z 10. decembra 2008.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 43 Cob 81/09 z 12. júna 2009.

Pokiaľ sťažovateľ napáda rozsudok okresného súdu ako súdu prvého stupňa, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietaný aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania sťažovateľa krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. US 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02,

III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02, III. ÚS 254/04). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Z predloženého rozsudku krajského súdu je zrejmé, že nadobudol právoplatnosť 27. júla 2009. Sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil až sťažnosťou z 19. novembra 2010, ktorá bola ústavnému súdu doručená 25. novembra 2010, teda zjavne po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty dvoch mesiacov (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol v rámci jej predbežného prerokovania podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Ústavný súd nad rámec uvedeného uvádza, že pokiaľ sťažovateľ odvádzal lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu od momentu oznámenia krajskej prokuratúry o výsledku vybavenia (odloženia) podnetu na podanie mimoriadneho dovolania (doručeného 27. septembra 2010), v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu podanie mimoriadneho dovolania je výhradným právom generálneho prokurátora Slovenskej republiky, a teda nie je pre účastníka súdneho konania právne nárokovateľným opravným prostriedkom, a teda ani účinným a istým prostriedkom, ktorým by sa sťažovateľ mohol domáhať ochrany svojich práv pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Z uvedeného dôvodu nemožno dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu počítať od doručenia oznámenia o vybavení podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania (napr. II. ÚS 23/2010).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2011